

L'escriptura és el gènere

Víctor Gayà

Tot i que a la contracoberta de *Baules i llenguatges* es diu taxativament que aquest llibre és un assaig, l'autor no es cansa de dir que rebutja les categories i les taxonomies. Al capdavall, tant se val què pesa més en un llibre polièdric, allò que importa és que sigui sòlid, com ho és aquest.

Certament, *Baules i llenguatges*, com ja ho va ser *Les interpretacions*, l'anterior llibre no estrictament poètic de Lluís Calvo, a estones constitueix el dietari d'un gran lector, de llibres, és clar, però també d'arquitectures, de músiques, de fets singulars; en uns altres moments es converteix en un consistent assaig sobre textos filosòfics i lingüístics en què l'hermeneuta i el creador comparteixen el dinamisme del llenguatge i es troben en la flexibilitat de les baules; en ocasions pren la forma de l'aforisme que va més enllà del joc de paraules; i gairebé sempre manté la llibertat i la fluïdesa del poeta pensador i del pensador capaç d'emocionar. En definitiva, la manera més justa de classificar aquest text la podem trobar en la més breu de les seves proposicions: "L'escriptura és el gènere."

Aquestes escriptures que van prenent formes i registres diversos, també parlen de temes molt variats: des d'un viatge a l'Àrtic fins a la voluntat i la responsabilitat de l'elecció, tot seguint Kierkegaard; des del nazisme que compromet Heidegger o Richard Strauss fins a la relació entre ciència i religió; des de la diferència entre el poder coercitiu i el que no ho és, fins a l'arbitrarietat del signe lingüístic. Tanmateix, no es tracta pas d'una escriptura estètica, sinó ètica, en el sentit que es basa en la potencialitat interior i no pas en el simple estímul extern. Menys encara es tracta d'una escriptura "purament verbal, entotsolada en els seus ginys", sinó d'una altra de viva i estimulante, creativa i no convencional.

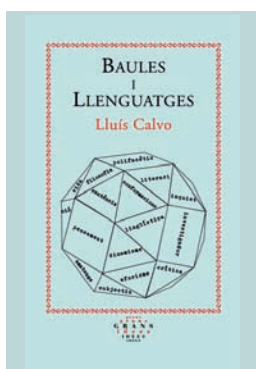
Baules i llenguatges

LLUÍS CALVO

Edicions 3i4

València, 2011

296 pàgines / 14,50 euros

Una més de les particularitats rellevants d'aquest llibre és la de *recordar*—o, directament, descobrir— autors i textos *oblidats*. Lluís Calvo ho afirma clarament: "Recuperar autors dels quals no es parla prou, o gens, no és tan sols una necessitat sinó, fins i tot, un deure", i

ho practica sovint recordant i valorant, al costat de Thomas Bernhard, Bartomeu Fiol o Carles Hac Mor, "perles amagades" com Carles Sindreu, Ros de Olano o Valerià Pujol.

En algun moment hom hi podria trobar a faltar un índex temàtic o, si més no, onomàstic, que facilités de tornar sobre algun text concret, lligat o no amb uns altres textos. Però, ben mirat, tot respon a l'actitud del lector: si es pretén fixar, classificar o objectivar textos d'una manera més o menys acadèmica, la utilitat dels índexs és inqüestionable, però no són necessaris quan l'actitud és la de l'"amatença", l'esperit que resta a l'aguait de la incitació i del removiment intel·lectual o, com afirma l'autor parlant de Spinoza, la de deixar-se emocionar per la raó.

Més enllà de les qualitats formals i estètiques—que també hi són presents—, si el valor d'un text es mesura per la seva potència estimuladora de reflexions, de respostes, de rèpliques i de més lectures, és indubtable que *Baules i llenguatges*—com ja ho va ser *Les interpretacions*— és un llibre molt estimulante. La imaginació excita el llenguatge, diu l'autor. Aquí es podria dir que el llenguatge de Lluís Calvo estimula la imaginació que estimula uns altres llenguatges; o bé que estimula la recerca d'uns altres significats—unes altres baules— per a allò que aparentment és el llenguatge de sempre.

Lluís Calvo